

Witte ganzen

Jaap

Jaap duwde tegen het hek. Het wankelde en piepte. Hij maakte lokkende geluidjes met zijn lippen, pu-pu, pu-pu. De ganzen scharrelden gakkend en snaterend zijn kant op. Jaap had eten, dat wisten ze. Vanavond waren het wortelen, van die dikke. Wel zacht en voos, mensen zouden ze niet meer lusten, Jaap misschien wel. Ganzen zijn er dol op. Met z'n dertienen waren ze, wit, met oranje poten en snavels. Gak-gak. Ze hadden geen namen maar Jaap kende ze stuk voor stuk. Gulzig, waaks, arrogant waren ze. Hij sjokte met de wortelen in een houten kistje door de drek. Zijn klompen slikten zompig in de modder, de dertien hadden al lang elk grassprietje weggepikt. Hij keerde het kistje om en nam er zijn gemak van op het bankje in de late zon, en keek hoe de vogels zich snakkend en kakelend druk maakten. Hij leunde zijn pijnlijke lijf naar achteren, tegen de planken van de schuur. Zijn voeten schoven naar voren, de modder gutste er overheen. Het maakte niet uit. Zo wilde hij wel blijven zitten. Lang, tot de zon onder ging en de pijn zou verdwijnen uit zijn botten. Jaap rochelde in de modder.

Géraldine en Roderick

Roderick schoof de dampende plaat uit de oven. De parelhoenfilet met de peentjes leken goed en hij tilde ze op de borden, precies zoals Géraldine het graag zag. In de eethoek keek ze toe met moeë ogen. Roderick merkte dat ze vochtig waren. Hij overwoog wat hij tegen haar zeggen zou. Hij wist dat het nauw kwam. "Alsjeblieft" zei hij toen hem niks anders te binnen schoot. Géraldine ademde stilte. At. Roderick zweeg ook en at.

Ze lustte weinig. Vermoeid schoof ze het bord opzij en nipte van haar wijn. "Ik ga hier wat aan doen", zei ze. "Dit kan zo niet langer. Eindeloos dat gesnater en gekwek, ik doe geen oog dicht. Die man hoort hier niet, hij moet weg, ik kan dit niet verdragen". Géraldine kreunde kwetsbaar, alsof ze gevoelig was. Roderick snapte de ernst. Binnenkort zou ze met de wethouder gaan bespreken dat de kwestie opnieuw aandacht behoeft. Geluidsoverlast, stank, gevaar zelfs. Volksgezondheid. Een *anachronistisch element* had ze het genoemd in haar laatste overleg op het gemeentehuis, niet passend in een moderne wijk waar de functie 'wonen' voorop stond. De geur en de herrie waren ontoelaatbaar. Ze had overdreven, wist Roderick, van een verontrustende opeenstapeling van huisvuil was niet echt sprake. En hij had gezien wat niemand mocht weten: Géraldine kieperde stiekem in het donker hun eigen afval over de schutting. Om te pesten, en omdat het dan erger leek.

Henk en Tine

Tine kwam uit de keuken met witlof en aardappelen. Ze zette de pannen op de onderzetters die Henk had klaargelegd, op het zeiltje dat het tafelblad beschermde tegen vet. Henk blies de adem hoorbaar door zijn neus, een geluid dat Tine vertrouwd toeklonk. Ze wreef haar handen voordat ze die vouwde om de Heer te vragen de maaltijd te zegenen. "Amen", prevelde Henk met haar mee aan het eind. Tine schepte op en deed jus over de aardappelen, ook voor Henk. Toen schoof ze voorzichtig zijn bord naar hem toe, zodat het niet morste. Henk praktte eerst zijn aardappelen maar Tine at meteen. Ze klemde de smalle lippen strak om haar vork, dat gaf haar gezicht iets strengs. Ze kauwden allebei met hun mond dicht, anders geeft het gesmak. Dat is niet prettig voor de ander. Henk voelde een kleine boer opkomen en vond dat het moest kunnen, zachtjes en binnensmonds. Tine schudde met haar hoofd. "Henk!" zei ze. Ze maakten allebei hun bord goed leeg. Henk dacht aan zijn vader, die destijds met een broodkorst zijn bord zo schoon poetste dat je het bijna gelijk in de kast kon zetten. Die korst met resten aardappel en vet stopte hij dan in zijn mond zodat er niks verspild werd. Maar er was nu geen brood op tafel en bovendien was dat meer iets voor ouderen, moderne mensen doen dat niet.

Tine ging naar de keuken om af te wassen en op te ruimen. De groenteafval deed ze in het emmertje om morgen aan buurman te geven voor de ganzen.